

անչափ մեծութիւնը, որովհետեւ անճառելի և անպատմելի է. որովհետեւ ինչպէս աստուածային բնութիւնն է անքննելի, այնպէս էլ սիրոյ բնութիւնն է անճառելի:

Իսկ սէրը, ո՞վ հաւատացեալ եղբայրներ և քոյրեր, ոչ միայն յաւիտենական կեանքին մէջ է խաղաղութեան պտուղը տալիս, այլ և այս աշխարհի կեանքից հալածում է թշնամութիւնը, նախանձը, ատելութիւնը, հայհոյութիւնը, բամբասանքը, հպարտութիւնը և ամենայն չարեաց մայր արծաթսիրութիւնն ու ազահութիւնը, այստեղ մարդկային կեանքի մէջ հաստատելով երկնային թագաւորութիւնը:

Եւ ահա, այսօր, մենք ևս, եղբայրներ և քոյրեր, կանգնած ենք սիրոյ տաճարի դրանը, այն սիրոյ, որ պատուիրում է. «Միւրեցէք զթշնամիս ձեր, բարի արարէք ատելեաց ձերոց, օրհնեցէք զանիծիւս ձեր»: Այդ դեռ քիչ է, այլ և «աղօթս արարէք ի վերայ այնոցիկ որք լիկենն զձեզ և հալածեն». Ահա քո միակ նպատակը և իսկական վախճանն ու երկնային սէրը, հա՛յ հաւատացեալ:

Ուստի, եկէ՛ք լուծենք մեր կօշիկները, ամենայն վստահութեամբ ներս մտնենք

այդ սիրոյ տաճարը և նուիրաբերինք ամենակալի սեղանի առաջ մեր ջերմեռանդութիւնը, մեր մաքուր զգացմունքները, մեր սիրտը: Թող սիրոյ թագաւորը երկնային իւր հուր սիրով մաքրէ, սրբէ և իւր բնական վայր ու տաճարը դարձնէ, իւր սրբութեան խորանը դարձնէ մեր սրտերը, և այնտեղ վառէ իւր սիրոյ անշէջ կանթեղը, որը մեր ուղին լուսաւորէ այս մթին աշխարհում, որպէսզի մենք էլ հաւատով, սիրով և յոյսով ապրենք և ճանաչենք թէ ի՞նչ է ճշմարիտ աստուածապաշտութիւնը. ի՞նչ է Աստուած. ո՞վ է Քրիստոս և ո՞ւր է Քրիստոս:

Ո՞վ է Քրիստոս: Նա որ քաղցածն էր կերակրում էր, մերկերին հագցնում, հիւանդներին այցելում: Եւ ո՞ւր է Քրիստոս՝ ո՞ւր. «ով այսպիսի մի մանուկ ընդունի իմ անունով, նա ինձ է ընդունում»: Իսկ ո՞վքեր են քրիստոնեաները: «Ով սիրում է նա Աստուծոյ սիրում է, նա Աստուծոյ ծնունդ է. նա ճշմարիտ քրիստոնեայ է: Օ՛հ, ուրեմն եկէ՛ք, հետեւե՛ք մեր Փրկչին սիրոյ և խաղաղութեան անմահ թագաւորին: Ամէն»:

Էջմիածին

ՏԱԻՌԻՇԵՑԻ

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ՏԱՂ ՅԱՐՈՒԹԵԱՆ

Փա՛նք Քրիստոսի ամենագոր յարութեան:

Սալը կ'իջնէ Մասեաց լեռնէն.

Անոր վրայ արքունք կան,

Անոր վրայ ոսկի գաներ,

Անոր վրայ կան բեհեզներ ծիրանի,

Անոր վրայ արքայուդին,

Որուն աջ կո՛ղմն են վեցբեւեան սերովբէներ

Ու ձախ կողմը բերովբէներ բազմաչեայ:

Իր առջեւ կան սիրուն մանուկներ՝

Տէրունական խաչն իրենց գիրկին մէջ.

Չեոքերնին քնար ու սաղմոսարան,

Կ'երգէին ու կ'ըսէին.

Փա՛նք Քրիստոսի ամենագոր յարութեան:

Բերած են հոն սալիկն են բերած,

Բերած կեցուցած.

Բայց սալիկը չէր շարժեր,

Բայց անիւը չէր խաղար:

Հարիւր բարդ հո՛ն կայ խորո՜ւ, վե՛ց բարդ կորընկան,
Իսկ մե՛կ մանուշակ ան խորձին վըրայ:

Մասեաց աջ կողմէն

Սայիկը բերա՛ծ են ու կեցուցած,

Բայց սայիկը չէր շարժեր,

Բայց անիւր չէր խաղար:

Անոր սամիքն արծաթէ են, լուծն ոսկի,

Սամոսիքն ալ ապրիւի,

Փոկեր են շարած հոյլ հոյլ մարգարսով.

Բայց սայիկը չէր շարժեր,

Բայց անիւր չէր խաղար:

ձորս մը կայ հոն՝ հօն ու հապուկ

Ուռամիջակ՝ հասարազուկ՝

Լայն քիկունքով՝ խարսիւղեղ՝ անեղագոյ,

Որ կը ձայներ եզնամոլին՝

Կանչ հանելով արօռին մօս:

Եզները սային սաք են ու սպիտակ,

Ծաղկի խայտուցով՝ արագափայլ եւ ընթացող.

Ամէն եղջիրնին խաչի նմանութեամբ,

Ամէն մազերնին հոյլ հոյլ մարգարսով.

Եւ անա սայիկն ըսկսաւ շարժիլ,

Եւ անա անիւն սկսաւ խաղալ.

Երբ սայիկն կուրծքը շարժեցաւ առեղէն՝

Ան կը ձայներ եզնամոլին:

Սինայէն իջած սա՛յլն օրէնքն էր Մովսէսին.

Ու հարիւր բարդ խորո՜ւր

Նահապետներն են մարգարէ.

Այն կորընկանք *վեց քարոյր*

Վեցօրեայ գործքն է Աստուծոյ.

Այն մէկ հասիկ մանուշակը

Երրորդութիւնն է միաւոր.

Խարսիւղեղ այն մանուկը

Սուրբ Յովնանէս Մկրտիչն է.

Սայիկն կուրծքն ալ փռակուսի

Աւետարանն էր Քրիստոսի:

Գիլ գիլ կուգար սայիկը գիլ

Մասեաց աջ կողմէն,

Սայիկը գիլ կուգար գիլ

Ու նըռընչալով կուգար կը մտնէր սուրբ Երուսաղէմ.

Եւ Սիոնի նոր զաւակներն երգելով նո՛ր երգ՝ կ'ըսէին.

Փա՛նք Քրիստոսի, աշօր իրմէ արձակուեցանք: